

ഭേദം തുറന്നുവെക്കുക പക്ഷെ
 ഉത്തരവാണ്... കാലം വിചിത്ര
 മായ പല കേവലങ്ങൾ നൽകിയി
 ട്ടുണ്ട്. അവയിൽ എതിർത്താണ്
 തനി കോളിയമെന്ന് വിളിക്കേ
 ണ്ടത്? (മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്,
 ആഗസ്റ്റ് 3, 1997). ഇതിനർത്ഥം
 കേരളീയർ എന്തൊക്കെ പറയു
 ന്നവെറും ഭാഷക്കാണെന്നാണോ?

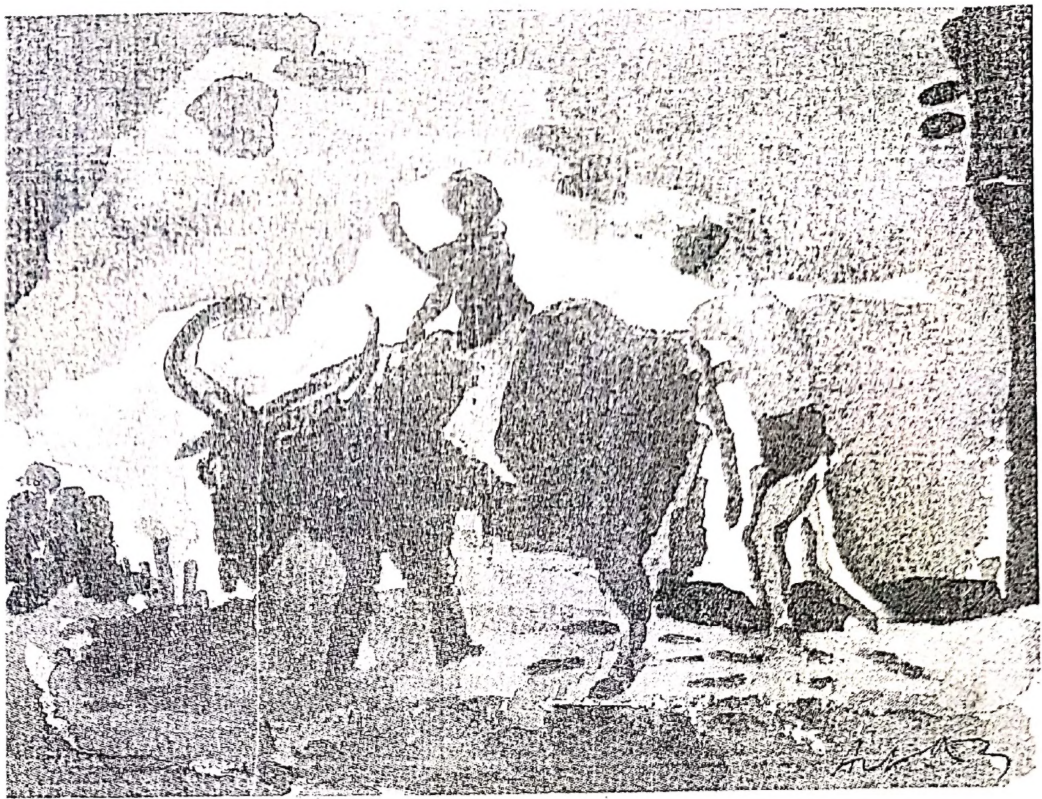
ഒരു പ്രശ്നത്തിന്റെ എന്ന
 പോലെ ഒരു സംസ്കാരത്തി
 ന്റെയും സവിശേഷതകളെ
 ഇങ്ങനെ ചില 'തനിമ'കളിൽ
 തളപ്പിക്കാനാവില്ല എന്നതാണ്
 സത്യം. ഒരു വ്യക്തിയുടെ സ്വഭാവ
 പ്രത്യേകതകളോട് ഇതിനെ ഉപമി
 ക്കാവുന്നതാണ്. റൊൾ ഖാദി
 വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചു നടക്കുന്നതോ
 കട്ടിക്കണ്ണട ധരിക്കുന്നതോ മാത്രം
 അയാളുടെ 'തനിമ'യുടെ യഥാർത്ഥ
 സൂചനയായി കരുതാനാവില്ല
 എന്നതുപോലെ തന്നെ നിലനിൽ
 പിന്റെ പല ഘട്ടങ്ങളിലായി ഒരു
 സംസ്കാരം സ്വീകരിക്കുന്ന അനു
 ഷ്ഠാനാഘോഷങ്ങളെയോ ആചാര
 വിശ്വാസാദികളെയോ അതിന്റെ
 'തനിമ'യായി കണ്ടുകൂടാത്തതാണ്.
 ഏതു സംസ്കാരവും കാലക്രമ
 ത്തിൽ മാറുകയും മാറ്റപ്പെടുകയും
 ചെയ്യുന്നു എന്നതിനെയാണ്
 വാസ്തവത്തിൽ അടിസ്ഥാന
 യഥാർത്ഥ്യമായി കാണേണ്ടത്.

മലയാള ഭാഷയ്ക്കു മുമ്പും 'കേരളം' ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നോർക്കുന്നവർക്ക്
 പഴമക്കാരുടെ കൂടുതലേയോ ഇന്നത്തെ ഓണാഘോഷത്തേയോ കേരളീയരു
 യായി കാണേണ്ടതില്ല എന്ന് ബോധ്യമാവേണ്ടതല്ലേ?

ഇന്നത്തെ കേരളം കുറച്ചു ദശകങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഇന്നുള്ളവർക്ക് തിരിച്ചറി
 യാനാവാത്തവിധം മാറി മറിയുമെന്നതിൽ വിഷമിക്കേണ്ടതില്ല എന്ന നിലപാ
 ടാണോ നാം സ്വീകരിക്കേണ്ടത്? ആവണമെന്നില്ല. പക്ഷേ, കുറേ ലക്ഷണങ്ങൾ
 നിരത്തി ഇത് കേരളീയതയാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ച് അവയ്ക്കു പിന്നിൽ ചുരു
 ങ്ങുകയുണ്ടാകാണ്ടു മാത്രം മാറ്റങ്ങളുണ്ടാവാതിരിക്കില്ല എന്ന യഥാർത്ഥ്യ
 ബോധം ആവശ്യമാണ്. അതോടൊപ്പം തന്നെ വിനാശകരമായ ആധിപത്യ
 ശ്രമങ്ങളെ തിരിച്ചറിയാനും ചെറുക്കാനും ആവശ്യമായ വിരൂഢണർത്താൻ
 നമുക്കു കഴിയേണ്ടതുമാണ്.

ചെറിയ കേരളത്തിന് ആഗോളതലത്തിലുള്ള സമ്മർദ്ദങ്ങളെ ചെറു
 ക്കാനാവുമോ എന്ന ചോദ്യം ഇവിടെ പ്രസക്തമാണ്. ഇതു
 സംബന്ധിച്ച് സ്വീകരിക്കേണ്ട കാഴ്ചപ്പാട് വ്യക്തമാവാൻ
 വലിയ നാഗരികതകളും ചെറിയ സംസ്കാരങ്ങളുമായി ചരിത്രത്തിലുടനീളം
 നിലനിന്നിട്ടുള്ള ബന്ധങ്ങളുടെ സ്വഭാവം പരിശോധിക്കുന്നത് നന്നാവും.
 വമ്പൻ കൃത്യങ്ങളും കൃഴലുകളുമായി പടയോട്ടം തന്നെ നടത്തിയിട്ടുള്ള നാഗ
 രികതകൾ ചെറു സംസ്കാരങ്ങളെയെല്ലാം നശിപ്പിക്കുകയല്ല, ഉപജീവിക്കുക
 യാണ് പലപ്പോഴും ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. വാസ്തവത്തിൽ ജീവിതവുമായി അടി
 ഞ്ഞബന്ധം പുലർത്തുന്ന സംസ്കാരങ്ങളിൽ നിന്നാണ് നിലനിൽപിനാവ
 ശ്യമായ വീര്യം നാഗരികതകൾ വലിച്ചെടുക്കുന്നത്. ഈ വീര്യം ചുരത്താൻ
 കഴിയാത്ത അവസ്ഥയിൽ സംസ്കാരങ്ങൾ ശോഷിക്കുന്നു, അത് വലിച്ചെടു
 ക്കാൻ കഴിയാതാവുമ്പോൾ നാഗരികതകൾ ക്ഷീണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
 സംസ്കാരങ്ങളുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത ഒരു നാഗരികതയ്ക്കും നിലനിൽപു
 ണ്ടാവില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സംസ്കാരങ്ങളെ നശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു നാഗ
 രികതയും വളരുകയുമില്ല. സംസ്കാരങ്ങളുമായി ജീവസ്സുള്ള ബന്ധം പല
 കാരണങ്ങളാലും അറ്റുപോയപ്പോഴാണ് ഇന്ത്യയിലെ ആധുനികരായ നാഗരിക
 തയെന്നപോലെ റോമൻ, ഈജിപ്ഷ്യൻ, പേഴ്സ്യൻ തുടങ്ങിയ നാഗരികത
 കളും ക്ഷീണിച്ചൊതുങ്ങിയത്.

ഇവിടെ, ആഗോളവൽക്കരണം ഒരു നാഗരികതയെ പ്രതിനിധീകരിക്കു
 ന്നുണ്ടോ എന്ന ചോദ്യമുണ്ടാവാം. ഉണ്ട് എന്നുതന്നെ പറയാവുന്നതാണ്: മുത
 ലാളിത്തം രൂപം നൽകിയ ആധുനിക പാശ്ചാത്യ നാഗരികത അതിനു പിന്നി
 ലുണ്ട്. ഇന്നിപ്പോൾ ആഗോളമാനങ്ങളുള്ളതുകൊണ്ട് മുമ്പ് ഒരു നാഗരികത
 യ്ക്കും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത തരത്തിലുള്ള ഭീമാകാരം അതിനുണ്ട്. പക്ഷേ

വൈകാരികമായ ഒരു കേരളീയതാഭ്രമം കൊണ്ടുമാത്രം നമുക്ക് ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെ ചൂഷണത്തെ ചെറുക്കാനാവില്ല

അതിന്റേയും കാല് ലോകത്തെങ്ങുമുള്ള സംസ്കാരങ്ങളുടേതാണ്. ഭൂമിയു
 മാലുള്ള ഈ ബന്ധം ഇല്ലാതാവുന്നതോടെ ഏതു നാഗരികതയും വെറും
 ഘനപദാർത്ഥമായിദ്രവിച്ചു തുടങ്ങും.

ചൂഷണ സ്വഭാവമില്ലാത്ത നാഗരികത ഇന്നുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്നുകൂടി
 ഓർക്കുന്നത് നന്ന്. സംസ്കാരങ്ങളിൽ നിന്ന് നാഗരികതകൾ സ്വീകരിക്കുന്നത്
 സംസ്കാരങ്ങൾക്ക് (സംസ്കാര ദേശങ്ങൾക്കും) അങ്ങോട്ട് നൽകുന്നതിലും
 അധികമാവുന്നതാണ് പതിവ്. ഇതുമൂലം സംസ്കാരങ്ങൾ പൂർണ്ണമായും നശി
 ക്കാനിട വന്നിട്ടുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾ തന്നെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. 'പുതിയ വൻകര'യിലെ
 അമേരിക്കൻ ഓർ (മായൻ ടോൽടെക്, ആസ്റ്റേക്, ഇൻകാ വർഗ്ഗക്കാർ) യുറോ
 പ്യന്മാരാൽ നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ചില ആഫ്രിക്കൻ സംസ്കാരങ്ങളും ഈ
 വിധം നശിച്ചു. നാഗരികതയുടെ മുന്നേറ്റങ്ങൾ സംസ്കാരങ്ങളെ നശിപ്പിക്കു
 ന്നതാണ് പതിവ് എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. അങ്ങനെ നശിപ്പിക്കാതിരുന്നത് നാഗരി
 കതകളുടെ തുടർന്നുള്ള സജീവതയ്ക്ക് സംസ്കാരങ്ങളുടെ നിലനിൽപ്
 ആവശ്യമാണ് എന്നതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ്. ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്
 മുമ്പൊരു നാഗരികതയ്ക്കുമില്ലാതിരുന്ന ചൂഷണ ശേഷിയുണ്ട്. അതിനെ
 പ്രമാണമായി ചെറുക്കാനുള്ള ജാഗ്രതയും ശേഷിയും നമുക്കുണ്ടാവുകതന്നെ
 വേണം. പക്ഷേ വൈകാരികമായ ഒരു കേരളീയതാഭ്രമം കൊണ്ടു മാത്രം
 വേണ്ടതുപോലുള്ള ജാഗ്രതയോ സഫലമാകുന്നതരം പ്രതിരോധ ശേഷിയോ
 നിലനിർത്താൻ നമുക്കാവില്ല.

ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെ ചൂഷണം നടക്കുന്നത് പ്രധാനമായും സാമ്പ
 ത്തികരംഗത്താണ്. ഇതോർക്കുമ്പോൾ കുറുമുക് തൊട്ട് റബ്ബർ വരെയുള്ള
 നമ്മുടെ വിഭവങ്ങളെല്ലാം വെറും അസംസ്കൃത വസ്തുക്കളായിത്തന്നെ
 വിൽപന നടത്തേണ്ടി വരുന്ന നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ നില ദയനീയമാണെന്നു
 കാണാം. ഇടതുപക്ഷം എന്നു ഞെളിയുന്നതും അധികാരം കൈയൊഴുന്നതു
 മായ രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളുണ്ടായിട്ടും ഈ നിലയിൽ മാറ്റം വരാത്തതിന്
 ആഗോളവൽക്കരണത്തെ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നത് ശുദ്ധമായ കൊള്ളരുതായ്മയാ
 യിത്തന്നെ തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്. കാര്യം വിഭവങ്ങൾ മാത്രമല്ല, ശിക്ഷിത
 മായ മനുഷ്യവിഭവങ്ങളും പൂർണ്ണമായും വിദേശത്ത് ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടുന്ന
 അവസ്ഥയും കടന്ന് തികച്ചും അസംസ്കൃതമായി കരുതാവുന്ന സ്ത്രീ ശരീരം
 തുടങ്ങിയവയെപ്പോലും വിനിയമിച്ചുകൊണ്ടു ഘട്ടത്തിലാണ് കേരളം ഇന്ന്
 എത്തിയിട്ടുള്ളത്. ഇപ്പോഴെങ്കിലും കക്ഷിരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ചുരുട്ടത്തിൽ
 നിന്ന് പിൻവാങ്ങി സാമ്പത്തികമായ മുന്നേറ്റത്തിന്റെ ചുവടുകൾ വയ്ക്കാൻ
 ഒരുമയോടെ നാം ഒരുങ്ങിയില്ലെങ്കിൽ 'കേരളീയത'യെ ചൊല്ലിയുള്ള ചിലരുടെ
 ദീർഘനിശ്വാസങ്ങൾ കേരളീയരിൽ പലരുടേയും അവസാനശ്വാസത്തിലാ
 വും വിലയിക്കുന്നത്!

ചരിത്രത്തിന്റെ ഭ്രമകൽപനകൾ

കെ പി അപ്പൻ

ആ ഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ ശക്തിയേറിയ ഭീതി സൃഷ്ടിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. എല്ലാറ്റിനേയും അത് ശകലിതമാക്കുമെന്ന് നാം കരുതുന്നു. എല്ലാവരുടേയും ശവസംസ്കാര കർമ്മം ഒരുപോലെ നടത്തുന്ന ആറ്റംബോംബിന്റെ ക്രൂരമായ സമഭാവനയായിരിക്കും അത് പ്രകടിപ്പിക്കാൻ പോകുന്നതെന്ന് നാം വിചാരിക്കുന്നു. ഇതാണ് ഇപ്പോഴത്തെ സാംസ്കാരിക ബുദ്ധിമുട്ട്. ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്യുമ്പോൾ ചിന്തയെ ഒരു യന്ത്രത്തിന്റെ നിലയിലേക്ക് നാം തരം താഴ്ത്താൻ പെട്ടെന്ന് പരിഹരിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു ചരിത്ര കടങ്കലായി ല്ലി. ചരിത്രം ഒരു പ്രത്യേക ലക്ഷ്യം മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ട് പ്രജാരേഖ പോലെ സഞ്ചരിക്കുന്നില്ല. ചരിത്രത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ നയവിഷ്കരണം സാമൂഹ്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെയല്ല നടക്കുന്നത്. അതിനാൽ സാമൂഹ്യശാസ്ത്രജ്ഞനെ പോലെയല്ല തത്ത്വചിന്തകനെ പോലെയെന്ന് ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെ വരൻ പോകുന്ന ചരിത്രപദ്ധതികളെ സമീപിക്കേണ്ടത്.

തീവ്രമായ ആഗോളവൽക്കരണം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഇതിന്റെ തുടർച്ചയായി സാംസ്കാരികമായ വൈവിധ്യങ്ങൾ മരിച്ചുവീഴുകയും ആപൽക്കരമായ ഏകീഭാവം ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിവേഗം വലുതായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഉപഭോക്താക്കളുടെ സമൂഹം ഇതിനെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെ ഭാഗമായി ശാസ്ത്രം വരുന്നു. പുതിയ ഭാഷാശാസ്ത്രം വരുന്നു. തത്ത്വചിന്ത വരുന്നു. പുതിയ വാണിജ്യകരാരുകൾ വരുന്നു. കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളുടെ സമൃദ്ധിയും കൊണ്ടുവരുന്ന ഈ സഹായങ്ങൾ മറുവശത്തുകൂടി രാഷ്ട്രീയവും ബുദ്ധിപരവുമായ ആധിപത്യം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അത് വാണിജ്യപരമായ ഭീകരസർവ്വാധിപത്യത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയമാണ്. ഇതിനിടയിൽ പെട്ട് നമ്മുടെ വംശീയതനിമ നഷ്ടപ്പെടുമോ? ദേശീയതനിമ ഇല്ലാതാകുമോ? ഇതാണ് ആഗോളവൽക്കരണം സാംസ്കാരിക രംഗത്തുണ്ടാക്കുന്ന ഭീതികൾ. അതിനാൽ ആഗോളവൽക്കരണത്തിനെതിരെ സൈദ്ധാന്തികമായ ആക്രമണങ്ങൾക്ക് നാം തയ്യാറെടുക്കുന്നു. അത് നല്ലതു തന്നെ.

എന്നാൽ ഇതോടൊപ്പം ഈ പ്രശ്നത്തിലേക്ക് ഒരുപാട് കാൽപനികതയെ നാം ആവാഹിച്ചെടുക്കുന്നു. എല്ലാ സംസ്കാരവും ഇന്ന് ഒരു ശകലിതാവസ്ഥയെ നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഒരു നാട് അഭിമാനത്തോടെ അവകാശപ്പെടുന്ന സംസ്കാരത്തിന്റെ ഏകശിലാ സ്വഭാവത്തിന് തകർച്ച സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത് ശിഥിലമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഏകശിലയാണ്. ശിഥിലമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ സംസ്കാരത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ പക്ഷമായ ചരിത്രനിലപാടിൽ നിന്നുകൊണ്ടു വേണം നാം നോക്കിക്കൊണ്ടേണ്ടത്. രൂക്ഷമായ സാഹചര്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഏറ്റുമുട്ടലിൽ അവസാനവാക്ക് പറയുന്നത് പ്രത്യയശാസ്ത്രമല്ല, ജീവിതമാണ്. അതിനാൽ ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളെ സ്വതന്ത്ര വികാസത്തിനുള്ള മനുഷ്യന്റെ അവകാശവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി വേണം വിശകലനം ചെയ്യേണ്ടത്. വിശ്വസാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മാർക്സിന്റെ സങ്കല്പം ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഒരു വലിയ യഥാർത്ഥ്യമായി നമ്മുടെ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്നു. ലോകകമ്പോളത്തെ ഫലപ്രദമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിലൂടെ ബുദ്ധിമുട്ടായി എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലേയും ഉൽപ്പാദനത്തിനും ഉപഭോഗത്തിനും ഒരു സാർവ്വലൗകിക സ്വഭാവം നൽകും. അതിനാൽ പണ്ടത്തെ ഒറ്റപ്പെട്ടതിൽക്കുന്ന അവസ്ഥയുടേയും സത്യാപര്യോപതയയുടേയും സ്ഥാനത്ത് എല്ലാ ദിശകളിൽ നിന്നുമുള്ള സമ്പർക്കം കടന്നുവരികയാണ്. ബുദ്ധിപരമായ ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും ഇത് ശരിയാകാം എന്ന് മാർക്സ് പറയുന്നുണ്ട്. ഈ വിധം രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ബുദ്ധിപരമായ സംഭാവനകളും പൊതുധാരയിലേക്ക് വരുന്നു. ദേശീയമായ ഏകപക്ഷീയതയും സങ്കുചിതമനോഭാവവും കൂടുതൽ

കൂടുതൽ അസാധ്യമായിത്തീരുന്നു. ദേശീയവും പ്രാദേശികവുമായ എണ്ണമറ്റ സാഹിത്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ഒരു വിശ്വസാഹിത്യം ഉയർന്നുവരികയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുപോലെ സ്വതന്ത്ര വികാസത്തിനുള്ള മനുഷ്യന്റെ അവകാശം ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെ ധാരകളിൽ നിന്ന് നവീനവും സ്വതന്ത്രവുമായ ഒരു സംസ്കാരം രൂപപ്പെടുത്തിയെടുത്തേക്കാം. ഇപ്പോഴത്തെ കാൽപനികമായ ഭീതികൾക്കപ്പുറം ചരിത്രത്തിന്റെ അമൂല്യമായ അഗാധതയിൽ ഇങ്ങനെയും ചില യഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ ഒളിഞ്ഞുകിടപ്പുണ്ട്.

എല്ലാം പ്രാദേശികതയിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലായിരിക്കണം എന്ന സങ്കുചിതത്വം മാറുകയാണ്. അതോടൊപ്പം നമ്മുടെ തനിമയുടെ പ്രാധാന്യം കുറഞ്ഞുപോകാതിരിക്കാനും നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വം നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കാനും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. കാപ്യൂട്ടറിനേറിയം ബഹിരാകാശ നൗകയുടേയും ഭാവിയുടെ വിശ്വസിക്കുകയും നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ കരുത്തിൽ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴാണ് ആഗോളവൽക്കരണം ഒരു ഭൂതമായി നമ്മുടെ മുമ്പിൽ അവതരിക്കുന്നത്. സാമൂഹ്യമാനസികാപഥഗമനത്തിന്റെ മൂല്യങ്ങൾ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരുപാട് ധൈര്യം നമുക്ക് നൽകുന്നുണ്ട്. സംസ്കാരത്തിന്റെ തനിമ നഷ്ടപ്പെടാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ആ തനിമ തന്നെ സമർത്ഥമായൊരു ബദൽവ്യവസ്ഥ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. തിരയെ ചെറുക്കാൻ കാലത്തിന്റെ ചൈതന്യം വിപ്ലവപ്രത്യയശാസ്ത്രം കണ്ടെത്തുന്നതുപോലെയാണ്. അത് ചെറുത്തുനിൽപ്പിന്റെ ഒരു വിരും സംസ്കാരത്തിന്റെ രംഗങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. അതേസമയം ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെ ധാരകളിൽ നിന്ന് ചിലതു സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത് ഏകകാലികവും വൈരുദ്ധ്യാത്മകവുമായ പ്രവർത്തനമാണ്.

മനുഷ്യനും ആഗോളവൽക്കരണവും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ പരിഹാരം മൽസരരൂപത്തിലുള്ള ഒരു സഹവർത്തിത്വത്തിലൂടെ നമ്മുടെ സംസ്കാരം തന്നെ കണ്ടെത്തുകാരണം ഈ ശകലിതാവസ്ഥയുടെ സമ്മർദ്ദത്തിലും പൂർണ്ണമായ രൂപപരിണാമത്തിന് വിസമ്മതിക്കുന്ന സംസ്കാരമാണ് നമ്മുടേത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വിരൂഢ സാംസ്കാരിക ശക്തികളെ ഫലപ്രദമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന മാനസിക ഘടനയാണ് നമ്മുടേത്. നമ്മെ അടിച്ചമർത്തിയവരുടെ ഭാഷയാണ് ഇംഗ്ലീഷ്. ഈ ഭാഷയെത്തന്നെയാണ് മറ്റൊരു വഴിക്ക് നമ്മുടെ സ്വത്വവികാസത്തിനു വേണ്ടി നാം ഉപയോഗിച്ചത്. ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെ സമ്മർദ്ദങ്ങൾക്ക് നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ തനിമയെ തകർക്കാനോ അതിനെ മനുഷ്യത്വരഹിതമാക്കാനോ സാധ്യമല്ല. ഭാഷ ഹൈസൂക്ര പദത്തെപ്പോലെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ ഗൃഹം തന്നെയാണ്. ബോധത്തെ ശൃംഖലാക്കുന്ന ചിത്തഭ്രമത്തിനോ കഠിനമായ സ്വർത്തിനാശത്തിനോ (Amnesia) പോലും ഭാഷയെ വ്യക്തിയിൽ നിന്നു തുടച്ചുമാറ്റാൻ പറ്റുകയില്ല. ഇതിനേക്കാൾ കഴിയാത്ത കെടുതികൾ ഭാഷയിൽ സൃഷ്ടിക്കാൻ ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെ ബാഹ്യപ്രേരണകൾക്ക് സാധിക്കുമെന്ന് കരുതാൻ വയ്യ. ഇതൊന്നും നമ്മുടെ വികാരങ്ങളെ മാറ്റിമറിക്കുകയില്ല. ഇംഗ്ലീഷ് നമ്മുടെ ധൈര്യബലക രൂപവൽക്കരണത്തിന്റെ ഭാഷയാണ്. എന്നാൽ വൈകാരിക രൂപവൽക്കരണത്തിന്റെ ഭാഷയല്ല എന്ന് രാജാ റാവു പറഞ്ഞതാണ് ശരി. എല്ലാ ഭാഷയുടേയും കാര്യത്തിൽ ഇതാണ് യഥാർത്ഥ്യം. അതേസമയം പൂർണ്ണ നിന്നു വരുന്ന സമ്മർദ്ദ ഭാഷകളിൽ നിന്ന് മൽസരരൂപത്തിലുള്ള സഹവർത്തിത്വത്തിലൂടെ ചില ആവിഷ്കരണരൂപങ്ങൾ നേടിയെടുത്ത് നമ്മുടെ ഭാഷ വളരുകയും ചെയ്യും. പുരുഷത്തിൽ നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കും സംസ്കാരത്തിനും ചുഷണബന്ധങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയത്തെ നേരിടാനുള്ള കരുത്തുണ്ടെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആഗോളവൽക്കരണം നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിന് ഒരു ദുസ്വപ്നമായിരിക്കുകയില്ല. അതിനെച്ചൊല്ലിയുള്ള ഭീതി ചരിത്രത്തിന്റെ ഭ്രമകൽപന മാത്രമാണ്.

വളരുന്ന ചക്രവാളങ്ങൾ

കലയുടെ കയറ്റുമതിയും ഇറക്കുമതിയും തുല്യപങ്കാളികൾ തമ്മിലുള്ള 'അന്യോന്യ'മാണ്

കാവിലാ നാരായണപ്പണിക്കർ

നാശത്തിൽ പുറത്തു എന്ന തത്വം നമ്മുടെ മനസ്സായ ദേശീയതയുടെ ലക്ഷ്യമോ സമവാക്യമോ ആണെന്നും ആയിരിക്കണമെന്നും സമഗ്രഭാരതവൽക്കരണത്തിന്റെ പേരിൽ നാം വിശ്വസിക്കുമ്പോൾ തന്നെ, ഏകത്വത്തിൽ നാനാത്വം എന്നതും കൂട്ടായ്മയുടെ അവഗണിക്കാനാവാത്ത യാഥാർത്ഥ്യമാണെന്ന് അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒരു കൂട്ടുകെട്ടു വ്യവസ്ഥയിലെ ഏകകങ്ങൾ അവയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യമായ തന്മയെ ബലികഴിച്ചുകൊണ്ട് സമഷ്ടിയുമായി താദാത്മ്യത്തിനു ശ്രമിച്ചാൽ, വന്നുപോവുന്ന പടലപ്പിണക്കങ്ങൾ സമഗ്രതയുടെ താളവ്യവസ്ഥയെ അന്നെ താറുമാറാക്കും. നേരെ മറിച്ച് സ്വത്വം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുള്ള സഹവർത്തിത്വത്തിലോ സമ്മേളനത്തിലോ കൂട്ടശ്രുതിയും താളസമാനതയും കണ്ടെത്താനായെങ്കിലെ സഖ്യവ്യവസ്ഥ അർത്ഥപ്രബലമാകും.

കോളനി വാഴ്ചയുടെ പുതിയ പതിപ്പായ ആഗോളവൽക്കരണത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പാശ്ചാത്യ സമീപനം വലിയ രാജ്യങ്ങളുടേയും ചെറിയ രാജ്യങ്ങളുടേയും തരംതിരിവിൽ ഊന്നിനിൽക്കുമ്പോൾ, പണത്തിന്റേയും നഗ്നീകരണോപകരണങ്ങൾ കൈയാളുന്ന ഭൗതികശക്തിയുടേയും ഉപഭോഗ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടേയും ചൂഷണത്തിന്റേയും ആധിപത്യത്തിന്റേയും ഭീഷണമായ മുഖമാണു നാം കാണുന്നത്. നമ്മുടേതുപോലെ വികസനം എന്ന വകുപ്പിൽ ഒരുങ്ങി നിൽക്കുന്ന ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ആഗോളവൽക്കരണ വിശ്വാസം ഓരോ രാജ്യത്തിന്റേയും അന്തസ്സത്ത വികസിപ്പിക്കണം എന്നു നിർദ്ദേശിക്കുന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമാകേണ്ടതാണ്. "ലോകം സമസ്തം സുഖിനോ ഭവന്തും" എന്നും "സഹനാവവതഃ സഹനേ ഭൂനക്തഃ സഹവീര്യ കരവാവഹേ" എന്നും "വസുധൈവ കുടുംബകം" എന്നും മറ്റുമുള്ള സമഷ്ടി സിദ്ധാന്തത്തെ മാർഗദർശകമാക്കിയ നമ്മുടെ ഏകലോകധർമ്മത്തിന് ആധുനിക വ്യാഖ്യാനം നൽകിയത് വിവേകാനന്ദനും അവിനന്ദനും ഗാന്ധിജിയുമാണ്. ഗാന്ധിജി ഈ ദർശനത്തിന്റെ സാക്ഷാൽക്കാരത്തിൽ വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്യാനും അങ്ങോട്ടുചേൽപ്പിക്കാതെ പുറമേ നിന്നും ആശയങ്ങൾ സ്വാംശീകരിച്ച് പരീക്ഷണം നടത്താനും തയ്യാറായപ്പോൾ വിവേകാനന്ദനും മറ്റും ഉപനിഷൽദർശനങ്ങളിലെ സാർവലോകികതയിലൂടെ ലോകജനതയുടെ ആത്മീയമായ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉന്നമനവും ലക്ഷ്യമാക്കി.

ജർമ്മനിയും ബ്രിട്ടനും ഫ്രാൻസും മറ്റും ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മുന്നാം പാദത്തോടെ തകർന്ന സാഹചര്യത്തിൽ, അമേരിക്കൻ സാമ്രാജ്യത്വം ലോകനേതൃത്വത്തിന്റെ കൊടി ഉയർത്തി. സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ തകർച്ചയും കൂടിയായപ്പോൾ, ലോകത്തിന്റെ ഭൗതികശക്തി വ്യൂഹത്തിന്റെ സമനില തന്നെ നഷ്ടപ്പെട്ടു. ലോകസമാധാനത്തിന്റെ കാവൽ ഭടന്മാർ തങ്ങളാണെന്ന അവകാശവാദം അടിച്ചേൽപ്പിക്കുന്ന അമേരിക്കൻ സാമ്രാജ്യചിന്തയുടെ ഏകാധിപത്യത്തിനെതിരെ സ്വന്തം രാജ്യത്തിന്റെ അഭിമാനം ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്ന സദാം ഹുസൈൻ ചെറുത്തുനിൽക്കലിന്റെ പ്രതീകമായി എന്നത് അഭികാമ്യമായ പ്രവണതയാണെങ്കിലും അത് ഒരു താത്വികതലത്തിലെത്താതെ സാഹസികതലത്തിന്റെ ഒറ്റപ്പെടലായി നിൽക്കുന്നു. ഹോചിമി

നിന്റെ സ്വതന്ത്ര വിമർദ്ദനാ അരാഹ്ത്തിന്റെ പാലസ്തീൻ വിമോചന സന്നാഹം എന്നിവ ഈ പ്രവണതയുടെ കുറേക്കൂടി മാതൃഷികവും ഗുണപരവുമായ വശത്തെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു.

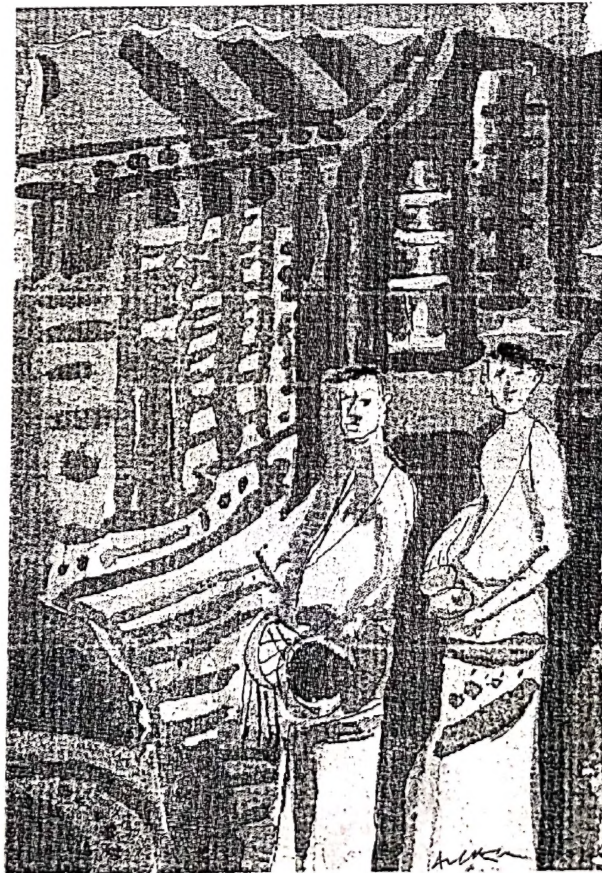
പുത്തൻ സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ കടന്നുകയറ്റത്തെ നാം കാണേണ്ടത്, ഒരു പതിറ്റാണ്ടിൽ ലോകസാംസ്കാരിക വികാസത്തെക്കുറിച്ച് 1986-ൽ യു എൻ ജനറൽ അസംബ്ലി എടുത്ത ഒരു തീരുമാനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വേണം. ഓരോ രാഷ്ട്രത്തിന്റേയും സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തിന്റെ സംരക്ഷണത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രസ്തുത തീരുമാനത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഇങ്ങനെയാണ് "...ഏതായാലും വിവിധ ജനതകളുടെ സാംസ്കാരിക ജീവിതാധാര ഘടന ആപത്തിൽ പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന കാര്യം കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഏതാനും ചില സാംസ്കാരിക മാതൃകകളുടെ ആഗോള സ്വാധീനം, പരസ്യ മാധ്യമങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനഫലങ്ങൾ, വ്യവസ്ഥാപിതമായ ഉൽപാദന സമ്പ്രദായങ്ങളാൽ പ്രേരിതമായി അഭിരുചികളുടേയും ജീവിതശൈലിയുടേയും നിലവാരപ്പെടൽ, ചില പരമ്പരാഗത മൂല്യങ്ങളുടെ തകർച്ചയോടൊപ്പം പുതിയവ കണ്ടെത്താനുള്ള പ്രയാസം - ഈ പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം സാംസ്കാരിക സ്വത്വം സംരക്ഷിക്കാനും പ്രതിരോധിക്കാനും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താനുമുള്ള അനവധി സമൂഹങ്ങളുടേയും ഉൽക്കണ്ഠയെ വിശദീകരിക്കാൻ പോന്നവയാണ്..."

ഓരോ രാജ്യത്തിന്റേയും സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവുമായ നയങ്ങളിൽ നിന്നും വിഭിന്നമാണ് അവിടെയുള്ള സാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യവും ആനുകാലിക ലോകവിക്ഷണത്തിനനുസരണമായ അതിന്റെ നവീകരണവും എന്ന വിശ്വാസത്തെ തിരുത്തിക്കുറിച്ചുകൊണ്ട് യൂണസ്കോയുടെ രേഖ തുടരുന്നു:

"പഴയ നാഗരികതയുടെ ഉപലബ്ധികളായ കലാപരവും വാസ്തുവിദ്യാ സംബന്ധിയുമായ പ്രത്യക്ഷ സംവേദന രൂപങ്ങളിൽ തീർച്ചയായും ഒരുങ്ങുന്ന തല്പ്രസാംസ്കാരിക പൈതൃകം. ആത്മീയവും സദാചാരനിഷ്ഠവും സൗന്ദര്യവത്കരണവുമായ മൂല്യങ്ങൾ, നമ്മുടെ ആഹാരരീതി, വസ്ത്രധാരണ സമ്പ്രദായം തുടങ്ങി പലതും അതിലടങ്ങുന്നു.

സാംസ്കാരികോന്നമനത്തിന്റെ ആഗോളസ്പർശിയായ പതിറ്റാണ്ടുകാലത്തെ മുൻഗണനകളിലൊന്ന് ഈ പൈതൃകത്തിന്റെ സംരക്ഷണം മാത്രമല്ല, അതിന്റെ പുഷ്ടീകരണവും നവീകരണവും കൂടിയാണ്. എങ്കിലേ സാംസ്കാരിക ജീവിത തുടർച്ചയും മാറ്റത്തിനുള്ള അഭിനിവേശവും തമ്മിൽ പൊരുത്തപ്പെടുത്താൻ ആധുനികവൽക്കരണത്തിന്റെ പ്രവർത്തന ക്രമത്തിനു കഴിയൂ."

1997-ൽ അവസാനിക്കുന്ന ഒരു പതിറ്റാണ്ടിന്റെ മേൽസൂചിപ്പിച്ച സാംസ്കാരിക നയത്തിനനുസൃതമായിട്ടാണോ യൂണസ്കോയെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന അധിശക്തിയുടെ രാജ്യാന്തരനയം? നമ്മുടെ ഗ്രാമസമ്പദ്വ്യവസ്ഥ ശക്തിപ്രാപിക്കാൻ ഒരിക്കലും ഡോളറിന്റെ ആധമർണ്ണം ഗുണകരമായില്ല. കോളനി ഭരണത്തിൽ നഷ്ടപ്പെട്ട പ്രാണബലം വീണ്ടെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത അവസ്ഥാവിശേഷം സർവ്വ ജീവിത മേഖലകളിലും നിലനിൽക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ നാം എങ്ങനെ സ്വാശ്രയം നേടാനാണ്? ഇന്ത്യയിലെ രാഷ്ട്രീയ നേതൃത്വത്തിനു സംഭവിച്ച ആത്മീയാധപതനത്തിന്റെ പരിമാണത്തെക്കുറിച്ച് നെഹ്റു യുഗത്തിന്റെ പുരിണാമദേശ

പാരമ്പര്യത്തോടുള്ള
അവഹേളനം നമ്മിൽ പലർക്കും
ഒരു സ്വഭാവമായിരിക്കുന്നു

സ്വാമികളിപ്പുകൊണ്ട് ലാറി ബേക്കർ കെട്ടിട നിർമ്മാണശാസ്ത്ര മാറ്റത്തിന്റെ ധാരാള ചുവടുവച്ചത്. മനുഷ്യാലയ ചിത്രീകരണത്തിന് തുടങ്ങിയ തുടക്കത്തിൽനിന്നുള്ള ഉപജീവിച്ചിട്ടുള്ള, ഗാർഡിനിയുടെ ഉള്ളിൽ ജീവിതശൈലിയിൽ ഉത്തരജിതനായ ബേക്കർ, കാറ്ററാ വെളിച്ചവും കടക്കുന്ന നടപ്പുമാർഗ്ഗത്തിൽ പല പാഠ്യങ്ങളും ചിത്രീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള കെട്ടിടനിർമ്മാണത്തിൽ നിൽക്കുന്നതായി. ഈ നിർമ്മാണവിദ്യയുടെ പ്രയോക്താക്കൾ പാഠ്യരേഖയോടും പരിസ്ഥിതിയോടും ആധുനികതയോടും കൂട്ടിയിണക്കിക്കൊണ്ടു നടത്തിയ പുനഃസൃഷ്ടികൾ സാർവത്രികമായ അംഗീകാരം നേടിയോ എന്നു പറയാൻ കഴിയില്ല. ചിത്രരചനാ രാജ്യത്തെനോക്കലേ വാസ്തുവിദ്യയിലോ ഗണനീയമായ സർവ്വവൈവിധ്യത്തിലുള്ള കലാകാരനായ നമ്മുടെ എം.വി. ദേവൻ. ഒരു സിംഹ പണിക്കരുടെ ചോളമണ്ഡലത്തിൽ നിന്നും ദേവതകളുള്ള ചിത്രകാരന്മാരുടെ തലമുറ നേടിയെടുത്ത ശൈലിവല്ലഭം ആധുനിക ചിത്രകലയെ എത്രമേൽ സമ്പന്നമാക്കി!

ദേശീയത, ഗിതൃത്തവാദ്യചേരവ
യായ തന്ത്രിക പ്രയോഗത്തിനോ ചിത്ര-
ശില്പ രചനയ്ക്കോ വാസ്തുശില്പത്തിനോ
എന്നപോലെ നാടകത്തിനും ബാധകമാ
ണെന്ന വ്യവസ്ഥയിൽ നിന്നാണ് കേരള
ത്തിൽ 'തനതു' നാടകം എന്ന പേരിൽ ഒരു
പ്രസ്ഥാനം രൂപംകൊണ്ടത്. ഈ നാടക
ശൈലി കേരളീയരോ ഭാരതീയരോ പൗര
സ്വതന്ത്രരോ ആയ രംഗകലാ പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ
ശക്തിവിശേഷങ്ങൾ തിരിച്ചറിയുന്നതുള്ള
ശ്രമത്തിൽ നിന്നും തുടങ്ങുന്നതാണ്.

“...ഇതിന് എല്ലാ രംഗത്തും സർഗീയതയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള ഉദ്ദീപനം ആവശ്യമാണ്..... എല്ലാ സംസ്കൃതികളെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവും അവയോടുള്ള ആദരവും വളർത്തിയെടുക്കുകയും സംസ്കാരങ്ങൾ തമ്മിൽ പരസ്പര വിനിമയം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്.”

പാഠവര്യത്തോടുള്ള അവഹേളനത്തിന്റെ തുടക്കം കോളനി വാഴ്ചക്കാലത്തുതന്നെയായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അതു നമ്മുടെ ഇടയിൽ പലർക്കും ഒരു സഭാ വമായി മാറിയിരിക്കുന്നു. സാമ്പിളിന്റെ ആദായകരും അനുകർത്താക്കളുമായ വാസ്തുശില്പികൾ നമ്മുടെ മനുഷ്യാലമുങ്ങളും ദേവാലയങ്ങളും നാട്യ ഗൃഹങ്ങളും മറ്റും നിർമ്മിച്ചിരുന്നത് നാട്ടുപാഠവര്യത്തെ തിരഞ്ഞിഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടോ, അതേപ്പറ്റി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടുകൂടിയോ ആയിരുന്നു. ആകാശം നാണി ജീവിതരീതിയിലോ കലാപരമായ വിശ്വാസങ്ങളിലോ ഭാരതീയ ശീലം

ഇതാ, ഇവിടെ ഞങ്ങൾക്കും നാടകമുണ്ട്. നിങ്ങൾ തന്നെ എല്ലാ നാടകവിഷ്ണോ നവം സികരിക്കുന്നതോടൊപ്പം, ഞങ്ങളുടെ ജീവിതത്തോടും മണ്ണിനോടും നാദിനാളവന്യം പുലർത്തുന്ന ഞങ്ങളുടെ നാടകം ഇതാണ്. ഇതു ഞങ്ങൾക്കു കയറ്റുമതിക്കുള്ള വിൽപനചരക്കല്ല. ആർക്കെങ്കിലും ഇത്യാം ചരക്കാണെന്നു പറയണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ അപരര നിരാശപ്പെടുത്തുന്നില്ല. ഇത്രയും നിങ്ങളിൽ നിന്നും ഇറക്കുമതി ചെയ്തപ്പോഴൊന്നും ഞങ്ങൾക്ക് കയറ്റി അയക്കാൻ സന്തോഷമായി ഒന്നുമില്ലെന്നു വിചാരമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ അനുഭവത്തിന്റെ ചരക്കുകൾ നിങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയിലേക്കും ഭാവുകതത്തിലേക്കുമായി കയറ്റി അയക്കുന്നു. അയച്ചാലും ഇവിടെ കുറവുവരില്ല; കാരണം ഇത്യാം പുർണമാണ്. അത്യാം പുർണമാണ്. വണിക്കുകൾക്കു കച്ചവടഗ്രന്തങ്ങളെന്നുമില്ലാത്ത, വില പേശലില്ലാത്ത, തുല്യപക്ഷാളികൾ തമ്മിലുള്ള 'അന്യോന്യ'മായി ഈ കയറ്റുമതിക്ക് അർത്ഥം കാണുക.